

Folketingets Kommunaludvalg
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

21 MAJ 1991
1. k.
1990/1000-17
lmk/eot

Under henvisning til Kommunaludvalgets skrivelse af 17. maj 1991 (L 102 - bilag 43) følger hermed i 80 eksemplarer besvarelsen af spørgsmål nr. 53.

Med venlig hilsen

Thor Pedersen

Anders Nørregaard
~~Emil le Maire~~

Folketingets Kommunaludvalg - 80 eks.
2. Kopi til: Sagsbeh. i 1. og 4. k.kt.
2. k.kt.
Ø.-afd. (mavebælte)
Afdelingschefen
Kommitteret Thorkil Juul (mavebælte)
Anna Giolbas (1 stk.) (mavebælte)
Harder
✓ Samling
(I alt ca. 110 stk.)

INDENRIGSMINISTERIET

Folketingets Kommunaludvalg
Folketinget
Christiansborg

Dato 21. maj 1991
Kontor 1.k.
Sag nr. 1990/1000-7
Sagsbeh.

Under henvisning til Kommunaludvalgets skrivelse af 17. maj
./. 1991 (L 102 - bilag 43) følger hermed i 80 eksemplarer besvarelsen
af spørgsmål nr. 53.

Med venlig hilsen

Thor Pedersen

/ Anders Nørregaard

Indenrigsministeriet
1. kommunekontor
J.nr. 1990/1000-7
Den 21. maj 1991

Besvarelse af spørgsmål nr. 53 stillet af Folketingets Kommunaludvalg til indenrigsministeren den 17. maj 1991 (L 102 - bilag 43)

Spørgsmål:

"Hvilke kommentarer har ministeren til de ændringsforslag, som er stillet i 5. udkast til betænkning, jf. bilag 42?"

Svar:

Socialdemokratiet har foreslået, at bestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 1, om stedfortræderindkaldelse til et enkelt møde i kommunalbestyrelsen udvides, således at der kan indkaldes stedfortræder for et medlem, der er forhindret i at møde på grund af sin helbredstilstand, graviditet, barsel eller adoption, varetagelse af andet offentligt hverv, forretninger eller lignende.

Socialdemokratiets forslag er begrundet i hensynet til, at der ikke vilkårligt sker en forrykkelse af det politiske styrkeforhold i kommunalbestyrelsen som følge af et medlems fravær i disse tilfælde.

Som nævnt i min besvarelse af spørgsmål nr. 1 og spørgsmål nr. 18 indeholdt ministeriets første lovudkast en tilsvarende bestemmelse. Senere overvejelser i ministeriet samt reaktion fra de kommunale organisationer og kommunalpolitikere førte imidlertid til, at forslaget om stedfortræderindkaldelse i enkelte møder blev begrænset til kun at omfatte forfald, der er begrundet i helbredstilstand og således har en mere objektiv karakter. Det bemærkes herved, at de gældende regler allerede muliggør, at der ved ethvert lovligt forfald kan indkaldes stedfortræder ved det konstituerende møde og ved 2. behandlingen af årsbudgettet.

Hvis et medlems fravær ikke skyldes, at medlemmet absolut er afskåret fra at møde frem, vil en adgang til at indkalde stedfortrædere kunne føre til en hyppig deltagelse af stedfortrædere med deraf følgende forringelse af kontinuiteten i kommunalbestyrelsens arbejde, usikkerhed med hensyn til ansvarsplacering for sagernes behandling og afgørelse samt svækkelse af den almindelige respekt for det borgerlige ombud og for vælgernes afgørelse.

Socialdemokratiet har endvidere foreslået, at lovforslagets § 1, nr. 15, udgår. Denne bestemmelse indeholder en bemyndigelse til indenrigsministeren til at fastsætte regler om mellemværender mellem kommunerne og deres forsyningsvirksomheder.

Kommunens almindelige udgifter dækkes via skatteudskrivningen. I lovgivningen om indkomstskat og grundskyld er der fastsat regler for opkrævningen heraf. For kommunens udgifter til forsyningsvirksomheder gælder der særlige regler om, at udgifterne skal finansieres fuldt ud af brugerne via særlig takstopkrævning. Det er derfor vigtigt at sikre en klar adskillelse af kommunens skattefinansierede og brugerfinansierede områder, og at sikre mod sammenblanding af kommunens økonomi og forsyningsvirksomhedens økonomi.

Hvis renten i det indbyrdes forhold mellem kommunen og forsyningsvirksomheden er fastsat under markedsrenten, vil der være tale om et tilskud fra forsyningsvirksomheden til kommunen eller omvendt.

Hermed sløres forholdet mellem det brugerfinansierede og det skattefinansierede område af kommunernes virksomhed, idet der over forsyningsvirksomhedernes takster rentefrit vil kunne skaffes dækning for andre kommunale aktiviteter - eller omvendt over skatteudskrivningen vil kunne skaffes rentefri finansiering af aktiviteter vedrørende forsyningsvirksomhederne. Der kan på denne måde blive tale om en over- eller underfinansiering af forsyningsvirksomhederne.

Jeg har senere fremsat ændringsforslag om, at den nævnte bemyndigelse - som nærmere beskrevet i betænkningssudkastet - udvides, således at der også kan fastsættes regler om andre forhold vedrørende mellemværender mellem kommunen og dens forsyningsvirksomheder. Jeg har i bemærkningerne til ændringsfor-

slaget anført, at bemyndigelsen agtes anvendt til at fastsætte regler, der forhindrer kommunerne i i en længere periode at disponere over forsyningsvirksomhedernes midler til andre formål end forhold vedrørende forsyningsvirksomhederne.

Jeg kan oplyse, at reglerne agtes fastsat således, at forsyningsvirksomhedernes tilgodehavender hos kommunen alene skal være til stede i kommunens kassebeholdning én gang årligt, nemlig ved afslutningen af årsregnskabet.

Socialdemokratiet har begrundet sit ændringsforslag med:

- a) kommunernes mellemværende med forsyningsvirksomhederne viser et meget broget billede på landsplan,
- b) for samtlige forsyningsvirksomheder under ét var der i 1989 tale om et nettoudlån fra kommunerne på 4 mia. kr.,
- c) i henvendelse af 15. marts 1991 har Kommunernes Landsforening foreslået, at i stedet for lovgivning sætter Indenrigsministeriet og Kommunernes Landsforening sig sammen og gennemgår de kommuner, der har store negative saldi og lille kassebeholdning.

Hertil vil jeg gerne bemærke følgende:

Ad a og b: Det er korrekt, at kommunernes mellemværende med deres forsyningsvirksomheder viser et broget billede på landsplan. Det er ligeledes korrekt, at der for samtlige forsyningsvirksomheder under ét er tale om et nettoudlån fra kommunekasserne i størrelsesordenen 4 mia. kr.

Jeg er dog af den opfattelse, at denne måde at anskue sagen på ikke er den relevante. Det afgørende er ikke forholdene for de kommunale forsyningsvirksomheder under ét og forholdene for kommunerne under ét, men forholdene i den enkelte kommune og for den enkelte forsyningsvirksomhed.

Det er for den enkelte borger afgørende at kunne se, at de midler, vedkommende har indbetalt til et bestemt forsyningsformål (ved forsyningsvirksomheder er der jo netop ikke tale om en skatteudskrivningsret for kommunen) også er til stede, når udgifterne skal afholdes. F.eks. hjælper det jo ikke noget, at kommunen har udlæg på fjernvarmen, hvis borgerne,

der har betalt specifikt for kloakering, oplever, at denne ikke finder sted, fordi pengene er brugt til andre formål.

Det her nævnte forhold er særlig problematisk i sommerhuskommuner, idet sommerhusejerne ved en benyttelse af forsyningsvirksomhedernes midler til andre kommunale aktiviteter ikke får den samme gavn heraf som kommunens øvrige borgere. Hertil kommer, at sommerhusejerne normalt ikke har valgt til kommunevalget i kommunen og dermed er afskåret fra denne indflydelse på kommunestyret.

Ad c: Kommunernes Landsforenings forslag er efter min opfattelse ikke tilstrækkeligt til at løse de fremtidige problemer med sammenblanding af forsyningsvirksomheders og kommunens økonomi.

Hertil kommer, at der nødvendigvis må lovgives på området, idet en aftale med Kommunernes Landsforening ikke vil være bindende for de enkelte kommuner.

Til bemærkningerne i Kommunernes Landsforenings skrivelse om, at der reelt er tale om et problem af meget ringe omfang, vil jeg gerne oplyse, at 180 kommuner i 1989 i alt skyldte borgerne 2,2 mia. kr. vedrørende indbetalte kloakbidrag, og derudover havde 54 kommuner i 1989 en bruttogæld til deres forsyningsvirksomheder, som var større end kassebeholdningen. Dette problem må antages at være blevet endnu større i den tid, der er gået siden opgørelsen i 1989. Jeg er derfor langt fra enig i landsforeningens opfattelse af problemets omfang.

Socialdemokratiet har endvidere stillet ændringsforslag om, at der i lovforslagets § 1, nr. 16, om offentligt udbud ved salg af kommunale ejendomme indsættes en undtagelsesbestemmelse for så vidt angår salg til bygherrer, der meddeles tilsagn om offentlig støtte i henhold til lov om boligbyggeri.

Socialdemokratiets forslag om at undtage salg til andelsboligbyggeri og almennyttigt boligbyggeri samt salg til ungdomsboliger og ældreboliger fra kravet om offentligt udbud er bl.a. begrundet med, at kommunerne skal sikres mulighed for at fastlægge, hvilken type boliger de ønsker opført på det afhændede areal, samt mulighed for at leve op til en tildelt kvote af støttet byggeri. Det er samtidig anført, at de pågældende ejendomme som hidtil skal sælges til prisen i handel og vandel (markedsprisen).

For så vidt angår dette ændringsforslag kan jeg henvise til mine besvarelser af spørgsmål nr. 10, 11, 21, 24, 33 og 50.

Som anført i de nævnte besvarelser bør der generelt være en åbenhed omkring kommunale ejendomsdispositioner. Kravet om offentligt udbud sikrer offentlighed omkring kommunernes grundsalg, og sådan offentlighed forekommer ikke mindre velbegrundet, når kommuner sælger til almennyttige boligselskaber.

I øvrigt synes det socialdemokratiske ændringsforslag at hvile på en misforståelse af, hvilke regler der gælder i dag.

Det skal således bemærkes, at en kommune ikke i medfør af planlovgivningen kan foreskrive bestemte ejerforhold, og at boliglovgivningen udtømmende angiver kommunernes muligheder for at yde støtte til boligbyggeri. En kommune kan ikke i forbindelse med udbud af jord til salg lovligt træffe beslutning om en bestemt ejerform for bebyggelsen, f.eks. almennyttige boliger eller andelsboliger.

Det er i boliglovgivningen forudsat, at kommunerne har pligt til at sælge kommunale byggegrunde til markedsprisen. Hvis en kommune ved salg af en byggegrund lovligt kunne træffe beslutning om ejerformen for boligbyggeriet på ejendommen, ville kommunen med sin beslutning herom kunne påvirke markedsprisen.

En kommune kan ikke i dag efter de gældende bestemmelser - som anført i det socialdemokratiske ændringsforslag - sælge en grund til et almennyttigt boligselskab eller til en andelsboligforening, hvis en anden køber er villig til at betale en højere pris for grunden.

Kommunernes mulighed for at udnytte de af Boligministeriet tildelte kvoter af støttet byggeri berøres således i princippet overhovedet ikke af forslaget om offentligt udbud, men offentligt udbud af sådanne ejendomme vil medvirke til at sikre, at ejendommene sælges til markedspris, jf. herved også besvarelsen af spørgsmål nr. 50.